

У роздумах про тебе, Україно,
Моя душа, як пісня, не мовчить...

Анатолій Кульчицький

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 3 (14416), 16 СІЧНЯ 2026 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

Символ мужності, честі та відданості Україні

Сергій народився в Білій Церкві. Закінчив середню школу № 13. У 1988–1990 роках служив у МВС. Згодом залишив службу та заснував власну автомастерню. Дуже любив собак.

У перші дні повномасштабного російського вторгнення брат долучився до ТрО, а згодом – до лав ЗСУ. Служив у в/ч А 1937, був головним сержантом понтонної роти інженерного батальйону бригади.

Коли Сергій пішов на війну, позивний у нього був Нінзя. А нове псевдо з'явилося з листопада 2023 року, коли був на передовій в Часовому Яру. Тоді йому було 53, а в бригаді хлопцям по 25–35 років. Сергій був дуже відповідальним і справедливим командиром. Ніколи не перекладав обов'язки на побратимів, завжди був поряд з ними. І за цю турботу хлопці дали йому позивний Дідух, тобто оберіг. І він дійсно їх завжди оберігав.

Свою військову службу ніс із честю. Бойовий шлях був різний. У 2022 році виконував бойове завдання в Добропіллі Донецької області, з січня по жовтень 2023-го – Рагівка (в районі ЧАЕС), з листопада 2023 року по квітень 2024-го стояв на обороні Часового Яру. Був нагороджений Золотим Хрестом, престижною відзнакою Головнокомандувача ЗСУ за виняткову мужність, героїзм та успішне виконання бойових завдань на полі бою.

Після повернення, на жаль, здоров'я дало збій, але навіть після двох перенесених операцій він не здався, а знову став на захист України. Сергій завжди казав: «Хто має захищати Батьківщину, як не я? Я там, щоб тут мої діти і внуки жили вільно!»

В січні 2024 року, виконуючи службу на передовій, отримав відзнаку «Ветеран війни».

А 24 серпня того ж року Сергій останній раз вийшов на зв'язок. Ніби щось відчував – відправив усім рідним повідомлення. І з того часу його телефон замовк назавжди... Він загинув, ідучи попереду всіх своїх хлопців, які були йому, немов діти!

Поховали Сергія в рідній Білій Церкві 23 грудня 2024-го на Алеї Слави кладовища в Сухому Яру. В нього залишилися велика родина та багато друзів.

Мій рідний братик посмертно нагороджений орденом «За мужність III ступеня», він почесний громадянин Білої Церкви. В Білоцерківській гімназії-початковій школі № 13 створено стенд пам'яті

Головний сержант СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ ПІЧКОРСЬКИЙ на псевдо Дідух загинув 24 серпня 2024 року, виконуючи бойове завдання поблизу міста Новгородівки в Покровському районі Донеччини. Його життя обірвав ворожий мінометний обстріл. За тиждень до цього захисникові виповнилось 54. Відтоді День Незалежності України для родини Сергія Васильовича став ще й Днем пам'яті про найріднішу людину, яка на вівтар омріяної поколіннями Незалежності та Свободи поклала свої й тіло, й душу...

загиблим випускникам – захисникам України, які віддали своє життя за свободу й незалежність нашої держави. Серед увічнених на цьому стенді – і Сергій Пічкорський. Його життєвий шлях і жертвний подвиг назавжди залишаться в пам'яті шкільної спільноти та всієї громади. Брата й нині з глибокою шанобою згадують рідні,

побратими, вчителі та учні гімназії. Його ім'я викарбуване разом з тисячами імен загиблих воїнів на меморіальній плиті у Всеукраїнському храмі-пантеоні святої праведної Анни. Це стало ще одним свідченням того, що подвиг мого брата не забутий і назавжди залишиться в серцях людей. А для нашої родини він зостанеться братом, хрещеним, рідною людиною, героєм. Він – серед тих, хто навіки став символом мужності, честі та відданості Україні.

Світлана ЮДИНА, сестра полеглого

На фото – сестра Сергія взяла участь у фотовиставці «Світло серцець», присвяченій вшануванню загиблих героїв.

Вже за порогом вічності

Вірні своїй Батьківщині, війсьській присязі, цінностям спільноти бойових побратимів, ці наші земляки захищали Україну від російських окупантів-терористів до останньої хвилини свого життя. З боєм і молитвами в ці дні ми згадуємо полеглих на війні білоцерківців.

Став да лав небесного війська солдат **Ігор Анатолійович МЕЛЬНИЧУК**, 50-річний військовослужбовець в/ч А 2582.

Старший солдат **Максим Валентинович МАРТИНЕНКО**, артилерист батареї військової частини А 7037, якому минулорічного серпня виповнилось тільки 32 роки, помер 31 грудня 2025 р. від отриманих під час виконання бойових завдань травм.

Капітан **Леонід Віталійович ХАВРОНЮК**, 52-річний старший офіцер однієї з військових частин, поліг 6 січня, виконуючи бойові завдання поблизу Борівського Куп'янського району на Харківщині.

СХИЛІМО ГОЛОВИ В СКОРБОТІ, ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ. І НЕХАЙ НІКОЛИ В НАШИХ СЕРЦЯХ НЕ ПОГАСНЕ СВІЧЕЧКА ПАМ'ЯТІ ПРО ТИХ, ХТО ПІШОВ ЗА ПОРІГ ВІЧНОСТІ З ПОЛЯ БОЮ ЗА ВІЛЬНУ УКРАЇНУ.

Ветеран Валерій Кучеренко (Гонсалес) отримав сертифікат на квартиру

Президент України Володимир Зеленський наприкінці 2025 року вручив сертифікати на отримання квартир Героям України та родинам воїнів, удостоєних цього звання посмертно. Загалом було вручено 20 сертифікатів.

■ Серед тих, кому держава таким чином виявила вдячність за подвиг, – був і білоцерківець Валерій Кучеренко на псевдо Гонсалес.

■ Нагадаємо, що Валерій – ветеран війни, який захищав Україну ще з часів АТО. Після 2017 року повернувся до мирного життя, однак із початком повномасштабного вторгнення у 2022 році знову став до лав ЗСУ.

■ Під час боїв на Луганщині він очолив штурмову групу, знищив ворожу позицію та першим увірвався на неї. Під час бою зазнав надзвичайно тяжких поранень – втратив обидві руки, зір на одне око, отримав серйозні ушкодження ноги та проблеми з внутрішніми органами.

■ Після стабілізації стану Валерій пройшов реабілітацію у США, де навчився користуватися біонічними протезами, а згодом продовжив відновлення в Києві та Білій Церкві.

■ Попри всі випробування, ветеран не зламався. Він повернувся до активного життя поруч із родиною та відкрив власну піцерію в Білій Церкві.

■ Президент, вручаючи сертифікати, наголосив: держава мусить зробити все, аби кожен український герой мав свій дім – як знак вдячності за захист країни.

За інф. відкритих джерел

Випробування негодою

о Здається, нинішня зима, не враховуючи екстремальних воєнних реалій, вирішила «обдарувати» нас усіма можливими проявами власного ресурсу.

о Починаючи з 8 січня, в нас хурделило, дощило, а відтак з'явилися ожеледиця й ожеледь, потім вдарив сильний мороз.

Усе разом створило велику проблему: обледенілі дерева почали падати (в тому числі на автівки та дороги), зафіксовані пориви дротів, у результаті чого в багатьох населених пунктах громади зникло енергопостачання. Окрема тема – шляхи й тротуари. І якщо з проїжджими частинами питання вирішувалося завдяки прибиральній техніці, то пішохідні доріжки вона не врятувала: льодяний дощ змивав спеціальну суміш, перетворивши тротуари на серйозно небезпечні для пересування (про що свідчать десятки постраждалих із забоями та переломами у травмпунктах міста).

о До всього цього кліматичного апокаліпсису додалися ще й кілька аварій на мережах у різних мікрорайонах міста. Тож цілком могло статися так, що тому, кому пощастило в ці дні нічого не зламати й не забитися, довелося посидіти без світла/тепла/води. (Тут мимоволі згадується бідолашний Київ, де ситуація зі світлом, тепло- й водозабезпеченням набула обрисів катастрофи через обстріли скажених московитських вирождів).

о Такі обставини стали непростим випробуванням для кожного з нас, але особливо – для комунальних служб, працівники яких працювали цілодобово: під дощем, снігом, у мороз, аби нормалізувати ситуацію. Судячи з обсягів і рівня проблем, викликаних негодою, комунальники загальносправилися й заслуговують на нашу вдячність.

ТРИМАЙМОСЯ!

Готуючись до великих справ

У нашому місті з перших днів повномасштабного вторгнення існує Білоцерківська громадська організація «Навчально-волонтерський центр» (НВЦ), створена місцевою Спілкою офіцерів України. Спочатку вона планувалася як добровольчий резерв для місцевої Тероборони на випадок бойових дій у місті. Згодом активісти цієї організації стали навчати всіх охочих основам військового мистецтва та розгорнули активну волонтерську діяльність.

Звісно, що «Навчально-волонтерський центр» не стояв осторонь військово-патріотичного виховання підрастаючого покоління українців. В результаті роботи з молоддю при НВЦ був сформований молодіжний підрозділ організації під назвою Навчально-волонтерський загін. Він об'єднує декілька десятків патріотично налаштованої учнівської молоді, котра має бажання вивчати військову справу та вдосконалювати власні риси, необхідні для майбутнього захисника Вітчизни.

Хлопці та дівчата вивчають стрілецьку зброю, відпрацьовують влучну стрільбу з пневматичної гвинтівки, вчать основам тактичної медицини, знайомляться з тактикою бойових дій стрілецького відділення, грають у

кровотечі та тампонади ран на спеціальному медичному симуляторі, а також із тактичної підготовки тощо.

Минулого року значна допомога у волонтерській діяльності навчальному загону НВЦ була надана управлінням з питань молоді та спорту БМР під керівництвом Сергія Вікторовича Мартинова завдяки проведеному конкурсу проєктів у сфері роботи з дітьми та молоддю, розробле-

військово-спортивні ігри з використанням лазертаг-спорядження. Тобто вихованці навчального загону НВЦ ще з юності готують себе до великих справ у не такому вже далекому майбутньому, неквапливо, але послідовно набуваючи вміння, які потрібні в захисті України.

Крім підготовки власних вихованців, навчальний загін НВЦ на волонтерських засадах активно заохочує всіх бажаючих, а особливо учнівську молоддь, до вивчення основ та занять з базової військової підготовки.

Тому, крім проведення таких занять на території «Навчально-волонтерського центру» з усіма бажаючими отримати початкові знання та вміння, які знадобляться в ситуативній участі в бойових діях, молоддь НВЦ часто зустрічається з учнями в навчальних закладах освіти за попередньою домовленістю з дирекцією. Під час таких зустрічей проводяться майстер-класи з розбирання та збирання автомата (з використанням макета автомата Калашнікова), зі спорядження магазину АКМ навчальними набоями, з використання турнікета для зупинки критичної

них інститутами громадянського суспільства, для виконання яких 2025 року надавалася фінансова підтримка.

Відтак організація як учасниця цього конкурсу отримала декілька нових Державних прапорів, а також червоно-чорні знамена та стяги з логотипами 72 окремої механізованої бригади ім. Чорних Запорозжців, агітаційні банери, карнавки для анкет, розкладні столи й табуретки.

Ця допомога управління з питань молоді та спорту Білоцерківської міської ради значною мірою посприяла активізації волонтерської діяльності молодіжного крила Навчально-волонтерського центру в реалізації конкурсної програми на 2025 рік за напрямком «національно-патріотичне та духовне виховання молоді, допомога Збройним силам України».

Але на цьому волонтерська діяльність не закінчується. В новому, 2026-му, році вона продовжується з новою силою.

Слава Україні!

Микола СКРИПКА

► 20 січня – День вшанування захисників Донецького аеропорту

Ми пам'ятаємо вас, «кіборги»...

У науковій фантастиці кіборги описуються як люди зі штучно збільшеними фізичними чи розумовими здібностями, зазвичай вони мають надвелику силу, посилене чуття, комп'ютерний мозок або вбудовану зброю.

Слово «кіборги» у значенні «захисники Донецького аеропорту» вперше вжив у вересні 2014 року невідомий проросійський бойовик. Тоді він намагався пояснити, чому передові загони російсько-терористичних військ у всеозброєнні не можуть взяти Донецький аеропорт, який захищає кілька десятків українських військових зі стрілецькою зброєю.

Оборона Донецького летовища тривала 242 дні – з 26 травня 2014 року по 23 січня 2015-го. ДАП героїчно тримали люди, які виявилися сильнішими за бетон...

20 січня 2015 року терористи підірвали бетонні перекриття нового терміналу аеропорту, а 21 січня вшухли останні бої за ДАП. За оцінками генерала, Героя України Олега Мікаца, який тоді командував 93-ю окремою механізованою бригадою, утримання Донецького аеропорту не давало ворогу діяти.

«Найбільші бої за Дебальцеве почалися після того, як упав Донецький аеропорт. І якби там не було українських військових, усе могло закінчитися для України втратою не тільки Дебальцевого, а й інших територій. ДАП сковував сили супротивника», – пояснював Мікац в інтерв'ю BBC.

Оборона Донецького аеропорту – це тисячі історій хоробрості та зв'язки. Одна з них – утримання протягом двох днів будівлі пожежного депо. Це була група відчайдухів із 90-го аеромобільного батальйону на чолі з Максимом Ридзаничем «Адамом». Снайпери Віталій Зварич «Рекс», Володимир Коляда «Живчик», Максим Абдуразак «Абдулла», Анатолій Левчук «Фокс», кулеметники Віктор Левицький «Жмеринка» та ще один борець

Так і залишилися вони в нашій вдячній пам'яті, люди із плоті і крові, виснажені, поранені, без необхідної кількості зброї та боєприпасів, можливість отримати суттєву вогневу підтримку та допомогу військових підрозділів, – кіборгами. Всі – хто не вийшов з терміналів розтерзаного Донецького аеропорту імені Сергія Прокоф'єва, кого в напівпритомному стані нелюди забрали в полон, хто раніше встиг пройти ротажію і вижив, але тримав летовище у відведеній їм час.

До речі, героїв Крут, пам'ять яких вшановують 29 січня, тепер іноді називають «першими кіборгами».

із позивним «Вовк» стали останнім бойовим підрозділом, який вийшов із ДАП.

Українські захисники відбили дві атаки противника. Ворог намагався виманити їх із пожежного депо – вів переговори начебто від імені комбата Олега Кузьмича, який на той момент уже був у полоні. Але «Адам» розкував намір ворога. Ввечері, обходячи своїх, він попередив, що зранку може бути атака. Запропонував: хто хоче, може піти до зруйнованої вежі та здатися в полон. Усі відмовилися. Командир усміхнувся: «Згоден, хлопці. Краще смерті людиною, ніж животіти покидьком».

Стрілянина та звуки бою біля «пожежки» привернули увагу українського командування. Зв'язку з останніми оборонцями ДАП не було. Їм на підмогу вислали офіцерів-зв'язківців – В'ячеслава Волобуєва на позивний «Окунь», чемпіона України зі спортивного орієнтування, та Максима Бубеля «Єшка». Вони вивели групу «Адама» на підконтрольну територію. Про подвиг групи «Адама» почали говорити лише після смерті Максима Ридзанича в березні 2015 року. Він загинув біля селища Опитне Донецької області, рятуючи побратима. У 2021 році захисникові присвоїли звання Героя України посмертно.

У боях за Донецький аеропорт загинули 97 україн-

ських захисників, ще троє вважаються зниклими безвісти... Як 2015 року ДАП став символом оборони Донеччини від російських окупантів, так уже після початку великої війни, з лютого 2022 року, фортецями стали багато українських міст, які демонструють всьому світові приклад стійкості та мужності.

За інф. Українського інституту національної пам'яті

Білоцерківці пам'ятають, що в обороні Донецького аеропорту брали участь наші земляки.

З кінця травня по 5 серпня 2014 року, згідно з наказом командування, захищали летовище 126 бійців ротно-тактичної групи 72-ї окремої бригади.

«Кіборги», а в мирному житті просто відповідальні та небайдужі люди Володимир Козак та медик Ігор Зінич, загинули під завалами ДАПу в січні 2015 року. Вони обидва мали можливість виїхати, адже були поранені, але залишилися – так їм повеліла совість.

Захисник Донецького аеропорту на псевдо «Сталкер», білоцерківець Юрій Шкабура, вийшов з ДАПу живим. Він загинув 13 квітня 2022 року в бою на Харківщині.

НИЗЬКИЙ УКЛІН ВАМ, ЗЕМЛЯКИ.

